

debræt udtale (en saa ubegrændset Tillid til de samme Myndigheder, naar Taleren er om at udfinde de Mænd, i hvis Hænder Afgjørelsen skal lægges, hvilket efter min Formening dog ikke vil være nogen ganske let Opgave. Man har sagt, at det neppe vil behøves at beholde disse Commissairer længer end for de 2 Aar, for hvilke denne Lov skal gjælde; man mener altsaa, at man ikke alene vil være istand til med Rethed at finde Mænd omkring i Landet, der have Dydighed og Indsigt i disse Forhold og Overblik derover, som ere istand til at træffe den rette Afgjørelse, ikke i deres egne Communer, ikke ligeoverfor Mænd, hvis Stilling og Vilkaar de kjende, men ligeoverfor andre Communer, ligeoverfor ukjendte Mænd og hævde denne deres Stilling med Overlegenhed ligeoverfor de Communalbestyrelser, de faae med at gjøre; ikke blot det, men man troer altsaa, at disse Mænd ovenikjøbet i den Tid skulde kunne oplære og opdrage Communalbestyrelserne til selv for Eftertiden paa egen Haand at paa-ligne. Det synes at være ganske mærkeligt, at man troer, at det vil være let at finde saadanne Mænd. Det staaer idetmindste ikke klart for mig, hvor man tænker sig, at disse Mænd kunne have erhvervet sig en saadan Indsigt, Dydighed og Erfaring, og Erfaring maa der dog ganske vist til her, ligesaavel som til Oplærelse i enhver anden alvorlig Livsgjerning. Men selv om jeg ogsaa skulde tage feil heri, selv om vi ogsaa gjøre Ret i at gaae ud fra den Betragtning, at Regjeringen og Amtsraadene have et saa klart og grundigt, og lad mig tilføje, upartist Blik, at de ville formaae at finde og fremdrage saadanne Mænd, og at vi gjøre Ret i at gaae ud fra, at vi have Overflødighed af dem, saa huff paa mine Herrer, at dette er ikke det Gæste. Der er en anden Egenstabs, de skulle besidde; de skulle ikke alene være egnede til denne Gjerning, men de skulle ogsaa være villige dertil, og man behøver neppe at have noget ualmindeligt Kjendskab til Folkets Charakter hertilands, for at nære den Frygt, at netop for de samvittighedsfuldste, de alvorligste Mænd vil Ansvarret ved denne alvorlige og vanskelige Gjerning træde saaledes frem, at de ville være meest tilbøjelige til at undslaae sig for at overtage den, og derimod

— det behøve vi heller ikke at gaae langt for at erfare — saa snart der er Tale om sønne Bestillinger, saa vil det ikke let mangle paa Folk, der ere villige nok til at paatage sig saadanne, ja endog melde sig selv dertil, men det er ikke altid disse Folk, der ere de heldigste og dem, som man helst kunde ønske dertil. Det forekommer mig, at det er en underlig Stilling, man vil give de communale Bestyrelser ligeoverfor disse Commissairer. Vel har det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds (Christen Jensen) sagt, at han maatte modsig den Paastand, at det skulde være et Indgreb i Communiernes Selbestemmelsesret; men det forekommer mig, at han aldeles ikke godgjorde eller begrundede dette, og det forekommer mig heller ikke, at han har Lovens Ord og dens klare Bestemmelser til Støtte for sin Paastand, thi naar det staaer i Regjeringscommissairens Haand, ikke blot at tvinge Communalbestyrelsen til at omgjøre Sagen, men ogsaa, naar han endda ikke er tilfreds med den, da at fastsætte Skatten paa egen Haand, saa staaer det for mig, som om dette ikke vil kunne undgaae at indvirke sløvende paa de Communalbestyrelsernes Følelse af deres Ansvar og den Overnidskærhed og Dydighed, hvormed man dog maa ønske, at de skulle tage sig af Sagen. I det Hele troer jeg, at det for de Herrer, som nu mene, at denne Skat har et saa særligt Fortrin, at vi maae ønske saameget som muligt at komme bort fra andre Stattemaader og holde os til den alene, er en meget uheldig Vej, de have slaaet ind paa, og at det maaskee vil vise sig, at de neppe kunde have valgt et kraftigere Middel til netop at gjøre denne Skat forhadt blandt Folket. I ethvert Tilfælde staaer det for mig, som om den hele Indretning er saa uheldig i sig selv, og at den vil vise sig saa betænkelig i sine Følger, at jeg ikke kan være med til at vedtage Loven i den Skikkelse, hvori den er vedtagen her ved 2den Behandling og nu snart vil ligge for til endelig Afgjørelse, men jeg maa, ifølge min Betragtning af Sagen, stemme imod den.

C. Peterfen: Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgfreds (Syb. Sorgenfen) udtalte, at han troede, at det vilde være